

Linda Blomqvist

"Selma"

MDT program texts

The program texts is a series of unedited fanzine-style booklets available on the MDT website and in a limited cost price edition, printed, folded and stapled on MDT's Konica Minolta All-in-one Copier.

Find all MDT program texts at www.mdtsthlm.se

Selma

2018-09-18, MDT Stockholm

Kära Selma,

Jag sitter i en dansstudio och skriver mitt första brev till dig. Jag hoppas att du har det bra och att du är redo för den här resan. Jag kommer att tillägna tid åt dig och vår vänskap och kommer göra mitt bästa för att vara öppen och vänlig mot oss båda. Jag är redo att höra din historia.

Det är märkligt att tänka på hur lite jag känner dig nu och hur väl jag förhoppningsvis kommer att känna dig vid premiären. Är du nervös för den dagen?

Till en början ville jag skynda på saker för att hinna klart med allt men nu inser jag att man inte kan skynda på en relation. Vi kommer att befinna oss på en plats när den dagen kommer och det är vad föreställningen kommer att vara.

Jag vet inte hur du luktar, känns eller ser ut än. Jag tror att jag redan bär på en del förväntningar och förutfattade meningar men jag ska försöka tömma mig på dessa.

Jag hoppas att det jag tänker och känner kommer nå fram till dig. Jag hade en svensklärare som en gång sa att hon nästan kunde höra mig tala genom mina texter. Jag fick inte högsta betyg för det och vet inte om jag ens själv känner till min egen röst. Som tur är kommer vi inte enbart att lära känna varandra genom texter och brev utan även genom dansen och genom att spendera tid tillsammans. Veckovis. Månader. Vi bär med varandra även när vi gör andra saker.

Någon gång såddes ett för och snart får vi se vad det växer upp till. Hela syftet med detta är kanske att lära känna mig själv genom dig, att komma nära mig själv samtidigt som jag får komma bort ifrån mig själv en stund. Att vistas på en plats som är mellan oss båda.

Umeå mars 2019

Jag blåser ut ljusen, det är Selmas födelsedag och ändå har hon funnits här innan mig, innan allt annat, innan jag tänkte fram henne. Hon överskrider tid, Selma är tidlös. Jag gav henne bara ett namn.

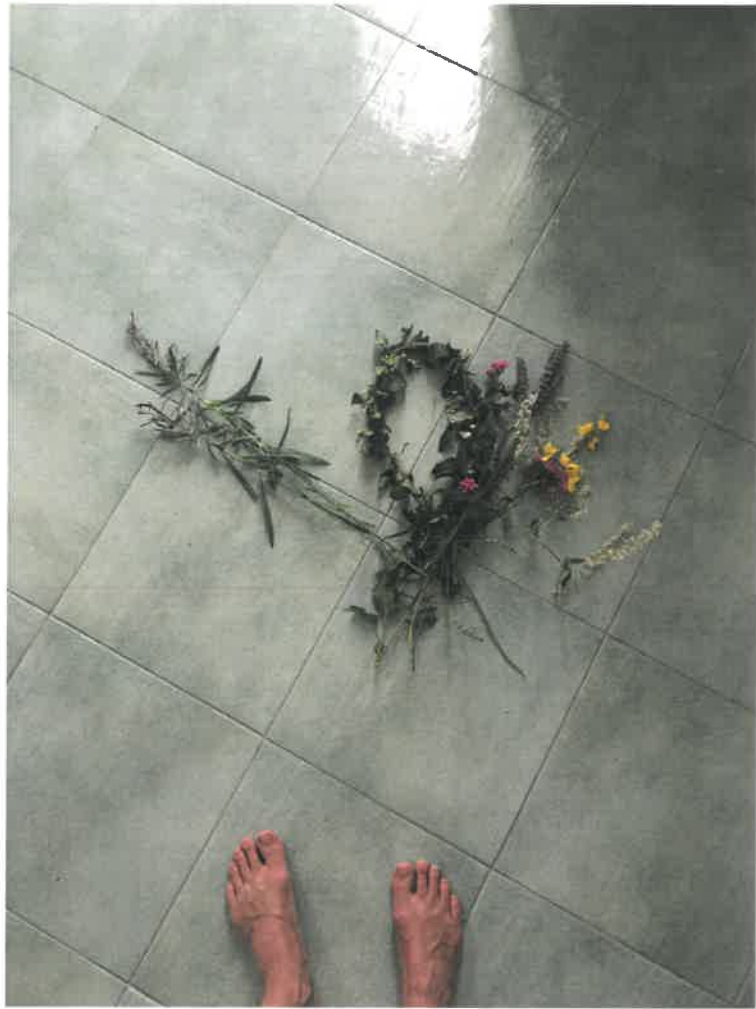
Vi ser på varandra, det är en öken mellan oss och vi ska inta den. Vi ska på en resa genom tid, rum och känslor. Vi känner varandra och ändå inte. Vad händer när något fylls av ett narrativ som aldrig blir uttalat?

(Selma är allt. Är hon jag?)

Jag vill bli vaggad av henne. Jag tror jag vill vara som hon. Det är den enda lusten till att vara någon annan som är ren, som inte är grundad i självhat och otillräcklighet utan som bara expanderar ens väsen och berikar. För Selma är som ett barn, som ett djur eller ett träd, hon besitter den grundvisheten som inte än har blivit grumlig. Hon ser mig utan att bekräfta mig och hon vet att hon påverkas av mig med. Vi speglar och gör varandra jag och Selma. Det är en lek och den är ljus om vi tar hand om den.

Det är inte helt tydligt var hon börjar och slutar och var jag tar vid. Jag har en känsla av att alla beskrivningar, alla ord och definitioner sviker henne. Förenklar och begränsar; för Selma existerar utanför språket och jag kan inte fullt begripa om jag försöker förstå henne genom just språket. Jag måste uppleva. Det är en intelligens som går bortom allt vi känner till.

Kanske handlar det om att kultivera en samvaro. Att vara nära, att leva i samma värld och förstå att det gör någonting med oss. Att allting förs vidare som ringar på vatten och med varje ring så växer också effekten. Kanske handlar det om att ta hand om varandra, att vårda, ge frihet, förstå våra begränsningar; veta att man inte vet någonting och ändå vet allt.

Stockholm MDT juni

Selma, är du en vildhäst eller en öken?
Hur ter sig ditt inre?
Jag ska berätta en sak för dig
Jag är inte som andra
Om du är med mig kommer du att känna livet lite extra
Är du beredd på det?

Capri juni/juli

Selma, du vet...det är fullt att ha känslor. Mitt hjärta känns tungt och blött av allt kladd.

Man ska inte fysiskt kunna känna sina inre organ. Då är det något som inte stämmer. Jag vill krama ur denna autoreglerande muskel på allt, som man kramar ur en blöt handduk till sista droppen.

Jag förstår inte riktigt livets kronologi. Hur saker sätter sig i och på kroppen som mögel. Det är som att gå runt med dubbelhäftande tejp. Det läggs bara till, det skalas aldrig av. Hur tungt och fullt ska det bli egentligen?

Om man inte kan hitta en bostad i sitt eget land då kan man istället skaffa sig ett konstnårsresidens på Capri med oförskämd vacker utsikt och ändå tycka synd om sig själv. Det är på en och samma gång paradoxen och symbolen för att vara privilegierad.

Men allt är relativt som de säger... alla har rätt till sin berättelse och till sina känslor men glöm för fan inte att vara tacksam.

Hur många perspektiv kan jag egentligen visa. Ett
Kan jag försöka inta fler. Kanske, genom dig...

Selma, vad skulle du göra och hur kan du hålla allt det här utrymmet för mig?
Är du självaste livmodern?

Selma Selma Selma,

Det är så fint att få dansa och sjunga för dig. Att komma nära dig och bli din vän.

Idag är du grön och virvlande oförutsägbar men alltid öppen.

Du tar dig tid som en sängångare med samma givmilda uppsyn. Detta mystiska naturliga leende. En disposition inför livet som ni har gemensamt. Ett långsamt försvar, en enträgenhet som gör ett vapen. En snällhet bortom moral, mänskliga värderingar och mått.

Jag tror inte jag kan kontrollera, jag måste bara följa.

Du får se mitt ostädade jag, och de får se det genom dig.
Det här är processen, inte produkten och i den hinner jag några gånger tänka att jag är en bluff och att jag kommer bli påkommen. Jag orkar inte ta ansvar och jag har absolut ingen tillit till att det jag har att säga skulle vara viktigt på något sätt för någon annan än mig själv.
Men när det kommer till den konstnärliga upplevelsen, då har jag ändå tillförsikt och tror att den kan kännas och betyda något för fler än mig själv.
Det finns ingen sanning som presenteras genom den och jag är precis som ni i ett sökande och utforskande.
Varje gång kan det uppstå och upplevas något nytt. Delat eller enskilt men alltid tillsammans.
Ensam är inte stark.

Det springer geckos på väggarna här. De är mina kompisar.
Djuren har alltid stått mig nära.
Jag känner mig hemma i det ordlösa.
Att ta fatt på sina tankar kan vara svårt. De är smidiga och slajmiga som
katter och sniglar. Hinner alltid komma undan. Nästan alltid... Tricket är att
lyckas fånga svansen för då svingas man över till nästa tanke och har på så
vis fått tag på essensen och vad mer behövs än den?

Jag ska blanda en trolldryck av alla dessa essenser och skänka dem till er.
Jag vet, ingen har bett om det och ändå måste jag bara.

Inlåst i min gamla mobil finns texter som jag inte kommer åt. Inlåst i mig finns ytterligare texter som jag aldrig kommer dela. Du Selma har tillgång till allt. Men du dömer inte. Du bekräftar inte heller. Du bara är.

Sommaren 1980 skrev Marguerite Duras en samling krönikor. En krönika i veckan, hela den sommaren.
Tre månader. Tolv krönikor.
Marguerite var en filmskapare som skrev. Jag är en koreograf och dansare som skriver.

Jag skriver och läser Marguerites ord om vartannat.
Ibland blir vi tillfrågade, ibland gör vi det själva utan att någon har bett om det. Men en sak är säker och det är att vi alla tänker att vi har något att säga. Vi vill göra avtryck, lämna efter oss något.
Konstnären är odödlig för verken lever vidare. Eller?

Mina verk som jag har skapat tillsammans med andra har kommit att bli min familj. Det är som att komma hem när man är med dem. Det är familjärt, jag känner dem så väl. Vi är gamla vänner. Jag tror inte att jag är odödlig men mina verk kanske är det.

Du och jag Selma vi känner inte varandra riktigt än, det tar ett tag att klura ut varandra. Man måste investera tid, tålamod och kärlek. Massa kärlek men framförallt tillit. Speciellt när man är helt lost och bara vill gråta. Då måste man vara ok med att vistas i mörkret.

Det är där det händer.

Någonting blir det alltid. Det får visa sig, men det blir alltid någonting annat än vad man hade kunnat föreställa sig. Det blir nog bättre. Annorlunda, men bättre; eftersom det är större än subjektet.

Jag har ett nummer som ständigt återkommer.

Jag ser det överallt.

När jag var på väg till fyren idag så hittat jag ett ensamt kort från en kortlek.

Det låg vid sidan av vägen.

Gissa vilket nummer?

9, röd såklart.

Hur kan folk påstå att magi inte existerar när det uppstå oförklarliga sammanträffanden. Man måste bara få syn på dem. Därför måste man vara uppmärksam, man måste titta och lyssna lyhört.

Ett nätverk av ett kollektivt skapande av massa krafter och kunskap som går bortom tid och perspektiv. Jag kan inte kontrollera processens alla lager och faktorer, jag måste bara åka med och våga följa det som kommer ut.

När jag åker till Capri läser jag Aase Berg som citerar Marguerite Duras - hon skriver såhär "man måste älska män mycket. Mycket, mycket. Älska dem mycket, för att älska dem. Gör man inte det går det inte. Man står inte ut med dem"

Jag fastnar för de orden och dagen efter hittar jag Marguerites bok Sommaren 80. Där skriver hon såhär "det är sant, barnen stör, man kan varken sova, läsa eller prata när det finns barn, barnen är lika fruktansvärda som livet. Boken ligger framme på bordet i biblioteket som liksom redo för mig. Den väntar på att jag ska plocka upp den.

Marguerite skriver som praktik och jag skriver som praktik.
Hon skriver för tidskriften Libération och jag skriver för dig Selma.

Inte trodde jag att detta kunde vara möjligt. Att nyckeln var att bara börja och aldrig sluta och lita på att dansen kan lära sången och att sången kan lära texten. Jag har inget att stå till svars för. Inget att förlora. Det är just det här som är processen och därför måste jag bara. Jag får bjuda på ett misslyckande om det är det det är.
Det bara är så.

Det är ett hantverk som aldrig slutar växa. Det behöver inte vara så märkvärdigt. Det mesta i livet är inte särskilt märkvärdigt men om man får syn på detaljer då kan man få uppleva magi. Det är nämligen alla dessa små ting och stunder som utgör livet som urskiljer sig från massan och gör det hela märkvärdigt.

Vad man bara måste fatta är att texten i sig, dansen i sig, sången i sig är nog. Vi behövs nästan inte. På nått sätt blir det ändå oftast vackert. För kommunikation är vacker, även den ordlösa. Men försök att glömma dig själv så långt det bara går. Ta med din historia och ge den till dansen, till texten, till sången. Dela med dig av kunskapen och erfarenheterna. Det är Din gåva som du ska giva. Sen väntar du bara på att någonting ska hända däremellan. Som jag väntar på Selma.

Verket och upphovsmakaren är i symbios. Texten blir till kropp och en drivande agent. Vem är den, vad vill den, hur känns den? Det är som du Selma. Det är det här jag pratar om. Låter det esoteriskt? Jag vet inte hur jag ska beskriva det bättre.

Jag kan för att andra kunde innan mig. Jag är verkligen inte speciell. Jag säger inte att jag kan det bra. Jag säger bara att jag kan för att jag gör det. Du får skapa länkarna själv. Du får skapa mening.

Jag går på samma strand, med havet som soundtrack, jag ser på naturen. Den som ska vara så läkande; men inget händer i mig. Jag känner ingenting. Där är solen precis som vilken annan skymning och gryning. Jag har sett det för... Den är så jäkla insmickrande här; stor och pompös, orange som går över till rosa som en stor övermogen persika.

Inget händer i mig. Någonting är annorlunda. Jag är liksom avtrubbad. Tänker att vila och natur ska hjälpa men jag blir inte drabbad av något, försöker tänka men kan inte stanna kvar i en enda tanke. Kan inte göra något vettigt. Ingenting som får mig att må bättre. Jag vill bara vara i känslan, vara i skiten.

Jag är förbi det stadiet då allt i livet är förstärkt och upphöjt som i tonåren, förbi att romantisera smärta och sorg, mest av allt trött på att den ständigt hemsöker mig och min bristande kompetens att hantera den. Förbi skrällen av att inte känna lika starkt.

Jag har egentligen inga stora problem, jag är faktiskt rätt privilegierad och har det ganska bra. Jag är grym och samtidigt medioker. Åldras, och växer; litegrann iaf... Gör tabbe efter tabbe, mönster som upprepas, blir lite bättre. Känner massa skuld.

Jag tittar snabbt över vänster axel och får syn på månen. Kan de verkligen vara uppe samtidigt? Men så ser jag att solen har hunnit gå ner. Fast jag tror ändå att de kan det, vill minnas att jag har sett det förut...

När jag kommer till stenbumlingarna och fiskarna där havet blir lite vildare kommer naturen ändå nära inpå. Den påverkar mig. Gör intryck. Hur kan den aldrig kännas gammal även fast jag nyss sa det, men jag vet ju ingenting så lyssna inte på mig. Kanske är du min bästa vän ändå.

Jag blåser ut ljusen, det är Selmas födelsedag.

MDT

MDT is an international co-production platform and a leading venue for contemporary choreography and performance in Stockholm. MDT was founded in 1986 and has ever since presented Swedish and international emerging artists. MDT is supported by Kulturförvaltningen Stockholm stad, Kulturrådet and Kulturförvaltningen Stockholms läns landsting.

Find all MDT program texts at www.mdtsthlm.se

